

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Русе, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Г. Димитрова

при участието на секретаря Светла К. Георгиева
като разгледа докладваното от Мария Г. Димитрова Гражданско дело № 20224520105383 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази:

Ищецът С. Б. Н. е предявил против ответника „Адис Калинов“ ООД - гр. Русе, представлявано от временен синдик М.Й.Д. установителни иски с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 637, ал. 6, т. 2 от ТЗ, във вр. чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД.

Предявен е иск по чл. 224, ал. 1 от КТ в брутен размер на 1004,55 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за общо 34 дни, от които 10 дни за 2020 г., 12 дни за 2021 г. и 4 дни за 2022 г., както и по чл. 86 от ЗЗД за законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 12.07.2022 г. по ч.гр.д. 3700/2022 г. до окончателното изплащане на сумите. Претендира и разноските по делото. В исковата молба се сочи, че страните били в трудови правоотношения, които са прекратени на 21.03.2022 г. на основание чл. 325 ал. 1, т.1 от КТ, но останало неплатено обезщетението по чл. 224 ал. 1 от КТ.

Тъй като с Решение № 103/12.10.2022 г. по ТД № 174/2022 г. по описа на РОС е обявена неплатежоспособността и свръхзадлъжнялостта на ответното дружество, считано от 01.06.2022 г. за ищеца е възникнал правен интерес от предявяване на настоящия установителен иск.

След изтичане на законоустановения 1-месечен срок по чл. 131 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от временен синдик М.Й.Д., която не оспорва задължението по чл. 224 ал. 1 от КТ, посочва и моли да се съобрази, че дружество е представило в Окръжен съд – Русе по т. дело № 174/2022 г. списък на служебно приети вземания на кредитори на дружества за неизплатени трудови възнаграждения, като в списъка фигурира ищецът с приети вземания в размер на 657,99 лв. Представя справка за размера на изплатените гарантирани вземания и внесени данъци и запори, изготвена от НОИ, от която е видно, че на ищеца от Фонд ГВРС е изплатена като трудово възнаграждение за месеците февруари и март 2022 г. сумата от 942,50 лв., след приспадане на удържания ЗДДФЛ.

Първоначално от ищеца са предявени искове и по чл. 128 т. 2 от КТ за неплатени трудови възнаграждения за м. 02.2022г. и за м. 03.2022 г. за сумата 871,22 лв., ведно със законната лихва върху тях, но в съдебно заседание, чрез пълномощника си адв. С. Р., ищецът се отказва от тези вземания, като заяви изрично, че ги е получил от НОИ, което е видно и от представената Справка за размера на изплатените гарантирани вземания и внесените данъци и запори изд. на 22.12.2022 г., след образуване на заповедното и настоящото производство.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител ищецът моли съда да уважи претенциите на основание чл.237, ал.1 ГПК и постанови решение, основаващо се на признанието на иска от страна на ответника. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съдебно заседание ответникът не се явява и не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното:

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 637, ал. 6, т. 2 от ТЗ, във вр. чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД.

В отговор на исковата молба ответникът призна предявените искове.

Ищецът, чрез процесуалния си представител, направи искане съдът да постанови решение по реда на чл.237, ал.1 ГПК – при признание на иска, като му се присъдят и направените по делото разноски.

Разпоредбата на чл. 237 от ГПК предвижда възможността ищецът да поиска от съда да прекрати съдебното дирене и да поиска постановяването на решение при признание на иска. В този случай съдът постановява решението си, като в мотивите му е достатъчно да се укаже, че същото е постановено при признание на иска.

Съдът намира, че в конкретния случай са налице предпоставките за произнасяне с решение по чл.237, ал.1 от ГПК. В отговора на исковата молба ответникът не оспори дължимостта на вземането по чл. 224, ал. 1 от КТ в брутен размер на 1004,55 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за общо 34 дни, от които 10 дни за 2020 г., 12 дни за 2021 г. и 4 дни за 2022 г., както и по чл. 86 от ЗЗД за законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 12.07.2022 г. по ч.гр.д. 3700/2022 г. до окончателното изплащане на сумите. Признава, че страните били в трудови правоотношения, които са прекратени на 21.03.2022 г. на основание чл. 325 ал. 1, т.1 от КТ, но останало неплатено обезщетението по чл. 224 от КТ и законната лихва върху него.

От изслушаното по делото заключение на вещото лице се установи, че върху обезщетението по чл. 224 от КТ, което се претендира в брутен размер от 1004,55 лв. се начислява данък общ доход по чл. 24 ал. 2 т. 8 от ЗДДФЛ и се дължи в нетен размер сумата от 904,09 лв., в който следва да се присъди.

Спазени са и изискванията на чл.237, ал.3 от ГПК, тъй като признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави, а от друга страна е такова, с което страната може да се разпорежда. С оглед направеното признание на иска, съдът намира предявените искове по чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 637, ал. 6, т. 2 от ТЗ, във вр. чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за основателни и доказани и следва да бъдат уважени.

Ето защо, съдът постановява настоящото решение при признание на иска, като на основание чл.237, ал.2 ГПК не е необходимо да излага мотиви за това.

На основание чл.78, ал.1 ГПК основателна се явява и претенцията на ищеца за присъждане на направените по делото разноски, като ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 300 лв. за адвокатско възнаграждение по заповедното производство и 350 лв. адвокатско възнаграждение по настоящото производство. На осн. чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължащите се по делото държавни такси в размер на 150 лв. и разноски в размер на 200 лв. за вещо лице.

Мотивиран от горното и на основание чл.237, ал.1 ГПК, съдът

РЕШИ.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че ответното дружество „АДИС КАЛИНОВ”ООД, ЕИК 117002317, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, ул. „Бистрица” № 4, бл. Бистрица-1, вх. Г, със собственици К.А.К. и Й.Т.М., в несъстоятелност с Решение № 103 от 12.10.2022 г. по ТД 174/2022 г. на РОС, представлявано от временен синдик М.Й.Д., ***** ДЪЛЖИ на ищеца С. Б. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. *****, на осн. чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 637, ал. 6, т. 2 от ТЗ, във вр. чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД следните вземания: сумата от **904,09 лв.**, представляваща нетно обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за общо 34 дни, от които 10 дни за 2020 г., 12 дни за 2021 г. и 4 дни за 2022 г., **ведно със за законната лихва** върху сумата от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 12.07.2022 г. по ч.гр.д. 3700/2022 г. на РРС до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „АДИС КАЛИНОВ”ООД, ЕИК 117002317, представлявано от временен синдик М.Й.Д., ДА ЗАПЛАТИ на С. Б. Н., ЕГН ***** сумата **300 лв.** за разноси за адвокатско възнаграждение по заповедното производство по ч.гр.д. 3700/2022 г. на РРС и **350 лв.** адвокатско възнаграждение по настоящото производство.

ОСЪЖДА „АДИС КАЛИНОВ”ООД, ЕИК 117002317, представлявано от временен синдик М.Й.Д., ДА ЗАПЛАТИ сумата **150 лв.** държавна такса и **200 лв.** разноси в полза на Бюджета на Русенски районен съд.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Русенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____